

អត្ថបទរឿង “ម្សិលមិញ ថ្ងៃនេះ ថ្ងៃស្អែក” និពន្ធដោយ គឹម ឌីណា

- បងៗស្រឡាញ់ សូមទម្លាក់លេខ ទម្លាក់ទីតាំង! ឈុតឡើយនេះ លាបហើយធានា សចេញពីខាងក្នុង ត្រឹមរយៈពេល ៣ ថ្ងៃ!

នេះជាសំឡេងរបស់អ្នកលក់ឡើយអនឡាញ ដែលកំពុងបង្កកប្រកាសតាមហ្វេសប៊ុក ផេករបស់ខ្លួន។ ខ្ញុំក៏ទម្លាក់លេខ និងទម្លាក់ទីតាំង រួចក៏អូសហ្វេសប៊ុកទៅមើលហាងខោ អាវវិញម្តង។ ខោអាវម៉ូតស្អាតៗជាច្រើន កំពុងទាក់ភ្នែកខ្ញុំសម្បើមណាស់។ ខ្ញុំក៏សម្រេច ចិត្តទិញ ពីព្រោះថ្ងៃអាទិត្យនេះ ខ្ញុំត្រូវទៅដើរលេងជាមួយនឹងមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំផង។

អូ! ខ្ញុំភ្លេចណែនាំខ្លួន! ខ្ញុំឈ្មោះ មាលា អាយុ ២៨ ឆ្នាំ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកសេវា អតិថិជន នៅក្រុមហ៊ុនឯកជនមួយ។ គ្រួសាររបស់ខ្ញុំមានសមាជិក ៤ នាក់។ ម៉ាក់ប៉ាខ្ញុំ ខ្ញុំ និងបងប្រុសខ្ញុំ។ ខ្ញុំនិងបងប្រុសខ្ញុំ មិនសូវបានជួបជុំបាយទឹកជាមួយម៉ាក់ប៉ានោះទេ ដោយសារតែយើងរស់នៅការងារ ហើយជាពិសេសពេលល្ងាចៗ យើងភាគច្រើនទៅញ៉ាំអី ជាមួយនឹងមិត្តភក្តិ ឬក៏អ្នករួមការងារជាមួយ។ ដូច្នោះម៉ាក់និងប៉ា បើទោះមានកូន ក៏ដូចជា គ្មានកូនដែរ ពីព្រោះពួកខ្ញុំមិនសូវបាននៅក្បែរ និងចំណាយពេលជាមួយនឹងពួកគាត់។ បើ និយាយពីថ្ងៃចុងសប្តាហ៍វិញ កែប កំពត គិរីវ័រ ឬហាងអាហារដែលទើបបើកថ្មីឯណោះ ទេ ដែលប្រៀបដូចជាផ្ទះទី ២ របស់ខ្ញុំ ពីព្រោះធ្វើការពីចន្ទដល់សុក្រ ខ្ញុំហាត់ទាំងកាយ និង ចិត្ត ដូច្នោះរាល់ពេលចុងសប្តាហ៍ ខ្ញុំត្រូវចេះរកសុខដាក់ខ្លួនតាមរយៈការដើរលេង ញ៉ាំ អាហារឆ្ងាញ់ ឬប្លែកៗ ដើម្បីជាការផ្តល់កាដូ ដល់ខ្លួនឯងផង និងមានកម្លាំងចិត្តធ្វើការងារ ផង។

នៅខ្លួនសំហែ នាឆ្នេរសមុទ្រកែប ខ្ញុំនិងមិត្តភក្តិមួយក្រុម កំពុងតែចតរូបលេងយ៉ាង សប្បាយ រីករាយ។ មេឃស្រឡះល្អ ហើយត្រូវនឹងខ្ញុំជាត់មុខជាត់មាត់ស្អាត ស្លៀក ពាក់ខោអាវថ្មីៗផង នោះធ្វើឱ្យសម្រស់របស់ខ្ញុំឡើងត្រដែតតែម្តង។ ក្រោយពីចតរូបរួច ពួកយើងក៏ទៅខ្លួនសំហែវិញ។ អង្គុយបានមួយសន្ទុះ អ្នកលក់ក៏លើកយកបាយម្ហូបមក ដែលមានដូចជាស្បែកបង្កា ណាគ្គាមម្រេចខ្លី តុងយ៉ាបង្កា មីកអាំង។ គ្រាន់តែឃើញម្ហូបភ្លាម

ពួកខ្ញុំក៏ប្រញាប់ដួសបាយ ខណៈអ្នកខ្លះក៏លូកដៃទៅចាប់មីក ចាប់ក្តាម ហើយដាក់ចូល មាត់ញ៉ាំយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ខ្ញុំនិងមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំឈ្មោះសោភា ក៏ចាក់ទឹកត្រីកោះក្នុងចូលទៅ ក្នុងកូនចានមួយ ដើម្បីជ្រលក់បង្កាជាមួយគ្នា ពីព្រោះថាអ្នកលក់យកចានមកខ្លះ ហើយ ណាមួយយើងខ្លួនហៅគេឱ្យយកមកថែមផង។ យើងទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់ជាមួយ គ្នាយ៉ាងរីករាយ និងស្មោះស្មាលជាទីបំផុត។ ក្រោយទទួលទានហើយ មានអ្នកលក់ទុរេន ជិះម៉ូតូ ហើយស្រែកពពាយនាយ។ យើងក៏ហៅអ្នកលក់មក ដើម្បីទិញទុរេនញ៉ាំ។ ទុរេន កំពតឆាប់មែន! សុខា ដែលជាមិត្តភក្តិប្រុសតាំងពីរៀនមហាវិទ្យាល័យជាមួយខ្ញុំ វាញ៉ាំ ទុរេនមិនអស់ ហើយសល់ឡើងពាក់កណ្តាល ស្រាប់តែណារិនឃើញស្តាយពេកក៏ និយាយ៖

- សុខាឯងឈប់ហើយ!
- អីឈប់ហើយ! ដាក់ច្រើនជ្រុល ឡើងចង់ចេញមកវិញ!
- អីចឹងចេះយកអាត្រែបធំទៀតណា!
- ឯងស្តាយមែន? បើស្តាយយកញ៉ាំទៅ!
- ស្តាយមែនតើ ឯងដូចមិនទាន់ឆ្អែតផង!

តបបណ្តើរ ណារិនក៏យកទុរេន ដែលសុខាញ៉ាំនៅសល់ពាក់កណ្តាលយកមកញ៉ាំ បង្ហើយ យ៉ាងស្មោះស្មាល ពីព្រោះតាំងពីរៀនជាមួយគ្នាមកពួកយើងទាំង ៤ នាក់ជាមិត្តល្អ ហើយ បានអីញ៉ាំ ក៏ចែករំលែកគ្នា ហើយយើងមិនខ្ពើមគ្នាទេ។ ខ្ពើមអី បើពួកយើងអត់មានជំងឺ ថ្លើមផង! ខ្លាចអីនឹងឆ្លង! ហិហិ ការដើរលេងរបស់យើងបញ្ចប់ទៅដោយភាពសប្បាយ រីករាយ និងជាអនុស្សាវរីយ៍មួយដែលមិនអាចបំភ្លេចផង។ យើងក៏មានគម្រោងទៅដើរ លេងបរទេសនៅឆ្នាំក្រោយជាមួយគ្នាទៀតផង។ គ្រាន់តែគិត ក៏រំភើបទៅហើយ! ដើរ លេងស្រុកគេ ញ៉ាំរបស់ឆាប់រហ័ស ទិញអីវ៉ាន់ប្រេនៗ! ១ ជាតិមានប៉ុន្មានដង! ធ្វើការហត់សឹង ស្លាប់ ចុះទៅខ្លាចនិងកំណាញ់អី ត្រឹមរឿងផ្តល់ក្តីសុខឱ្យខ្លួនឯងនោះ! មានជីវិត ត្រូវរស់ឱ្យ មានន័យ!

ខ្ញុំមកដល់ផ្ទះនៅម៉ោងប្រហែលជា ១០ យប់! គ្រាន់តែដល់ផ្ទះភ្លាម ខ្ញុំប្រញាប់ទៅ យកដបទឹកពីក្នុងទូទឹកកកយកមកញ្ជាំក្អក ព្រោះស្រែកពេក ដោយសារមកតាមផ្លូវមិន ហ៊ានញាំទឹកច្រើន ព្រោះខ្លួនចុះបន្ទប់ទឹក។ ញាំទឹកសល់កន្លះដប ខ្ញុំក៏រកដាក់ទឹកនៅក្នុង ទូទឹកកកវិញ ស្រាប់តែបងប្រុសរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ ចិត្រា ចេញពីបន្ទប់ទឹក ហើយនិយាយមក កាន់ខ្ញុំ

- កុំទាន់អាលដាក់ បងផឹកសិន!

ខ្ញុំហុចទឹកទៅបងចិត្រា៖

- ថ្ងៃនេះមកផ្ទះលឿនហ្ន៎!

បងចិត្រាផឹកទឹកដែលខ្ញុំរួច ទើបតប។

- ថ្ងៃនេះរាងឈឺក្រពះ នៅផឹកជាមួយពួកម៉ាកអត់បានយូរ!

- អីចឹងតើបានដល់ផ្ទះលឿន!

- ចុះឯងដើរលេងយូរម៉េស?

- ពេលយប់ជិះយឺតៗ ខ្លាចគ្រោះថ្នាក់!

- ចេះប្រយ័ត្នអីចឹងល្អហើយ! បងទៅដេកសិនហើយ!

- ចុះម៉ាកប៉ាសម្រាន្តអស់ហើយ?

- ពួកគាត់ចូលបន្ទប់តាំងពីម៉ោង ៨ កន្លះម៉្លេះ!

ឆ្លើយតបនឹងខ្ញុំរួច បងចិត្រាក៏ឡើងទៅបន្ទប់របស់គាត់វិញ ឯខ្ញុំក៏ចូលទៅបន្ទប់ របស់ខ្ញុំវិញដែរ។ គ្រាន់តែដល់បន្ទប់ភ្លាម ខ្ញុំប្រញាប់ទម្លាក់ខ្លួនលើពួកភ្លេត មិនទាន់ខ្លីមុជ ទឹកទេ ព្រោះហត់ឡើងម៉្លេះហើយ! ខ្ញុំស្រវ៉ាយកទូរសព្ទពីក្នុងកាបូប ដើម្បីចុចរូបភាពដែល ចតពីថ្ងៃយកមកមើល ហើយក៏បង្ហោះនៅលើហ្វេសប៊ុក ទៅតាមទម្លាប់។

ថ្ងៃនេះ ក្រោយចប់ការប្រជុំនៅកន្លែងធ្វើការ ខ្ញុំនិងអ្នករួមការងារក៏ទៅញាំបាយ ហាងដែលនៅក្បែរនោះ។ មួយតុអង្គុយគ្នាប្រហែលជា ៥ នាក់ រៀងចង្អៀតបន្តិច តែយើង ចូលចិត្តញាំជុំគ្នាបែបនេះ ពីព្រោះបានជជែកគ្នាផង និងបានញាំម្ហូបរបស់គ្នាទៅវិញទៅ មកផង។ ៥ នាក់ ៥ មុខឯណោះ! ដូចប្តីហ្វេទៅហើយ! ហិហិ ទោះជាជជែកគ្នាមែន តែពួក

ខ្ញុំកាន់ទូរសព្ទនៅនឹងដៃរៀងខ្លួន ហើយពេលនោះខ្ញុំស្រាប់តែលាន់មាត់ដោយភ្ញាក់ផ្អើល ពេលឃើញព័ត៌មានមួយដែលនិយាយពីការផ្ទុះជំងឺកូវីដនៅទីក្រុងវូហាន ប្រទេសចិន។ ជាលើសអ្នករួមការងារជាមួយខ្ញុំនិយាយ៖

- កុំទៅបារម្ភច្រើនពេក នៅឆ្ងាយពីយើងណាស់ វាមិនអីទេ!
- មែនហើយ! គិតច្រើនពេក បារម្ភច្រើនពេក ទៅជាស្រ្តីសហើយឈឺទៅវិញទេ! សុភីបានតបទៅជាលើស។ ខ្ញុំក៏ឯកក្បាលយល់ស្រប ហើយក៏ចុះចូលមូលព័ត៌មាននោះ

រួចទុកទូរសព្ទនៅលើតុ ហើយនិយាយទៅពួកគេ៖

- រ៉ែ! និយាយអីចឹងស្តែកនេះទៅមើលកុនអត់! ចេញរឿងថ្មីទៀតហើយណា!
- ឯងថាទៅទិញខោអាវ ចុះឡើង ៥០%ណា! (សុភី)
- ឥឡូវអីចេះ មើលកុនហើយ ចាំទៅទិញខោអាវ! (ជាលើស)
- អូខេ! (មិត្តពីរនាក់ទៀតឆ្លើយព្រមគ្នា)

ព្រឹកឡើង ខ្ញុំក្រោកម៉ោងប្រហែលជា ១០ ព្រឹក ពីព្រោះជាថ្ងៃសៅរ៍។ ខ្ញុំមុជទឹក រៀបចំខ្លួនរួចរាល់ ក៏ចុះមកក្រោម ឃើញម៉ាកកំពុងតែធ្វើម្ហូប។ ម៉ាកប្រញាប់សួរខ្ញុំ៖

- យី! កូនទៅណាហ្នឹង អត់ញ៉ាំបាយសិនទេ ម៉ាកខំធ្វើម្ហូបឡើងច្រើន!
- ទៅដើរលេងជាមួយមិត្តភក្តិ អត់បានបាយផ្ទះទេម៉ាក!
- កូននេះបាយក្រៅហូត ក្នុងខ្លួនអត់មានជីវជាតិអីទេ!
- ម៉ាកថាតែកូន ចុះបងចិត្តានោះ!
- ពីរនាក់ឯង មួយដំបូនិងបួន!

ខ្ញុំសើច ហើយដើរទៅក្បែរម៉ាក រួចឱបគាត់។

- ចាំស្តែក ចាំបាយផ្ទះជុំគ្នាម៉ាក!

ថាចប់ ខ្ញុំក៏ប្រញាប់ចេញទៅ ព្រោះខ្លាចម៉ាកទេសនា។

ខ្ញុំបន្តជីវភាពនៃជីវិតរបស់ខ្ញុំបានយ៉ាងរីករាយ រហូតដល់មានការផ្ទុះជំងឺកូវីដ-១៩ នៅភ្នំពេញ ហើយអ្វីៗក៏បានផ្លាស់ប្តូរ។ ខ្ញុំត្រូវឆ្លាស់ពេលទៅធ្វើការនៅក្រុមហ៊ុន ពោលគឺ ធ្វើការនៅផ្ទះ ២ ថ្ងៃ ហើយទៅក្រុមហ៊ុន ៣ ថ្ងៃ ពីព្រោះគេកាត់បន្ថយចំនួនមនុស្សទៅធ្វើ

ការ ដើម្បីទប់ស្កាត់ហានិភ័យនៃការរីករាលដាលនៃជំងឺកូវីដ-១៩។ ខ្ញុំត្រូវពាក់ម៉ាស លាង ដៃឱ្យបានញឹកញាប់ ហើយរក្សាគម្លាត។ ពេលបាយ ខ្ញុំទៅតែពីរនាក់ជាលីន ដោយសារតែ មិត្តបីនាក់ទៀត ត្រូវធ្វើការពីផ្ទះ។ ពេលបាយជាមួយជាលីនហ្នឹង ក៏ពួកខ្ញុំដាក់ស្លាបព្រាក ណ្តាល ហើយយើងត្រូវបាញ់តុ បាញ់កៅអី និងបាញ់ដៃជាមួយទឹកអាល់កុលសិន ដើម្បី ធានាសុវត្ថិភាព។ ពីណាពីណាមក យើងមិនធ្លាប់ប្រយ័ត្នអ្វីចឹងពេកនោះទេ តែធ្វើម៉េច បើ យើងមិនសម្រប មិនប្រយ័ត្ន អ្វីចឹងមានតែប្រឈមនឹងការឆ្លង។

នៅពេលល្ងាច ក្រោយចប់ការងារ ខ្ញុំត្រូវទៅផ្ទះ ពេលគឺមិនបានដើរលេង ចូល ញ៉ាំអីជាមួយមិត្តវិទ្យាល័យ ឬមិត្តរួមការងារដូចមុនទេ។ ពេលគេក៏ខ្លាចឆ្លង ខ្ញុំក៏ខ្លាចឆ្លង។ ពេលខ្លះយើងខ្ទប់អីយកទៅញ៉ាំនៅផ្ទះ ឬកុម្មុងតាមអេបឱ្យគេដឹកមកផ្ទះ។ ខ្ញុំបាយផ្ទះ ជាមួយម៉ាក់ប៉ាបានច្រើនជាងមុន។ ខ្ញុំសង្កេតឃើញថាម៉ាក់ប៉ាខ្ញុំចាស់ច្រើនហើយតើ! ពី មុនម៉េចខ្ញុំមិនដឹង ឬក៏ខ្ញុំមិនដែលមានពេលក្បែរពួកគាត់? ម៉ាក់ប៉ាមើលទៅសប្បាយចិត្ត ដែលខ្ញុំនៅបាយផ្ទះជាមួយពួកគាត់ តែគាត់នៅតែរអ៊ូររឿងបងចិត្រា។ ម៉ាក់លើកឡើង៖

- បងចិត្រាកូនឯង នៅជីកដល់យប់ៗ ម៉ាក់ខ្លាចតែថ្ងៃណាមួយនាំកូវីដចូលផ្ទះទេ!
- មែនហើយ ប៉ាម៉ាក់សុទ្ធតែចាស់ៗ ហើយមានជំងឺប្រចាំកាយទៀត! បើឆ្លងមែន សង្ឃឹមតិចណាស់!

ខ្ញុំឮបែបនេះ ក៏អាណិតម៉ាក់ប៉ា ដែលត្រូវបានម្តងសុខភាពរបស់ខ្លួនរាល់ថ្ងៃ ដោយសារតែបងចិត្រានៅតែមិនចោលទម្លាប់ដើរលេងជីកស៊ីដល់យប់ៗសោះ! ខ្ញុំក៏ខំ ល្ងងម៉ាក់ប៉ា៖

- មិនអីទេម៉ាក់ប៉ា! សំខាន់ម៉ាក់ប៉ាថែសុខភាព ញ៉ាំអាហារសម្បូរជីវជាតិ និងថែទាំ សុខភាពផ្លូវចិត្ត! រឿងបងចិត្រា ចាំកូនសាកនិយាយជាមួយពួកគាត់!
- កូននេះជិតការហើយ នៅមិនកែចរិតដើរលេងជីកស៊ីដាច់យប់ហ្នឹងសោះ!

ម៉ាក់និយាយទាំងតឹងចិត្ត។ ខ្ញុំឯណោះក៏តឹងចិត្តទៅតាមគាត់ដែរ ពីព្រោះសកម្មភាព របស់បងចិត្រា ធ្វើឱ្យខ្ញុំបានម្តងបើគាត់ឆ្លងកូវីដ គាត់ក៏ប្រឈម ពីព្រោះគាត់ជីកស្រាច្រើន តាំងពីដើម ហើយជាពិសេសគឺអ្នកផ្ទះខ្ញុំទាំងមូលគ្មានអ្នកណាមានសុវត្ថិភាពទេ បើបង

ចិត្រាអត់គិតគ្រួសារសោះអីចឹង។ តុដឹកស៊ីជួបជុំ វាសប្បាយមែនហើយ តែបើមានអី ថ្លោះឆ្មោយ ប្រឈមជាងគេគឺម៉ាកប៉ាខ្ញុំតែម្តង! កូរីដ-១៩ វាមានរើសអើងមនុស្សពីពេល ណា! វាក៏ផ្លូវមករកយើងមិនឃើញទេ បើយើងមិនទៅរកវានោះ!

ចូលមកដល់ក្នុងបន្ទប់ ខ្ញុំក៏ដកដង្ហើមធំ ប្រះខ្លួនដេកលើពូក ហើយយកទូរសព្ទមក មើល ពេលគឺមិនមែនមើលខោអាវ មើលឡេ ឬកន្លែងដើរលេងដូចមុនទេ តែខ្ញុំមើល ព័ត៌មានទាក់ទងនឹងការវិវត្តិថ្មីៗរបស់ក្រសួងសុខាភិបាល ឬរដ្ឋាភិបាលអំពីជំងឺកូរីដ-១៩។ ការចាក់វ៉ាក់សាំងគឺជាជម្រើសល្អហើយ តែសំខាន់គឺការអនុវត្ត ៣ កុំ ៣ ការពារ! តែ ការណ៍នេះសម្រេចទៅមុខបាន អាស្រ័យលើពលរដ្ឋម្នាក់ៗចូលរួមប្រកបដោយស្មារតី ទទួលខុសត្រូវ! ចុះបើដូចបងប្រុសខ្ញុំ ដើរលេងដឹកស៊ី ជួបជុំមិត្តភក្តិ អត់មើលកាលៈទេ- សៈអីចឹង តើមានគ្រូបាអាចារ្យណាមកពន្យល់គាត់ស្តាប់នោះ បើសូម្បីអាយុជីវិតអ្នកផ្ទះ មិនសំខាន់ដល់កែវស្រាគាត់ផងហ្នឹង! ខ្ញុំបាន unfollow ផេកខោអាវ ស្បែកជើង កាបូប ដែលខ្ញុំធ្លាប់ខ្លះខ្លាយលុយទៅទិញ។ ជំនួសមកវិញ ខ្ញុំបានប្តូរមក follow ផេកដែលលក់ បន្លែផ្លែឈើសុវត្ថិភាព ដើម្បីកុម្ម៉ង់ទិញញាំ ពីព្រោះនៅពេលនេះសុខភាពដែលបានមកពី ការទទួលទានអាហារមានជីវជាតិគឺសំខាន់បំផុត! ខ្ញុំភ្លេចប្រាប់ ប្រាក់ខែខ្ញុំត្រូវបានកាត់ អស់ ៤០% ដោយសារតែផលប៉ះពាល់នៃជំងឺកូរីដ-១៩ មកលើក្រុមហ៊ុនដែលខ្ញុំធ្វើការ។ ខ្ញុំលាក់រឿងនេះនឹងម៉ាកប៉ា ព្រោះខ្លាចគាត់ពិបាកចិត្ត។ ខ្ញុំបានយកលុយសន្សំទៅដើរ លេងនៅស្រុកក្រៅ មកចាយបណ្តោះអាសន្នសិន ទម្រាំគ្រប់យ៉ាងវិលមករកភាពល្អ ប្រសើរវិញ។ សំណាងហើយដែលខ្ញុំមិនទាន់សម្រេចចិត្តទិញផ្ទះបង់រំលោះ កុំអីវ៉ុណ្ណកនឹង បំណុលមិនខាន។ គិតៗទៅ កូរីដ-១៩ វាឡើងសេរីរហូត ហើយវាគ្មានស្គាល់ថាអ្នកណា ជាអ្នកណាទេ ឱ្យតែប្រហែស និងមើលងាយវា ដឹងតែមានហានិភ័យមិនខាន!

គ្រួសារខ្ញុំ និងមនុស្សទាំងអស់នៅលើពិភពលោកត្រូវតែរៀនរស់នៅក្នុងទម្លាប់ថ្មី ឬ និយាយយ៉ាងខ្លីថារៀនរស់ជាមួយនឹងជំងឺកូរីដ-១៩ បើទោះជាយើងមានវ៉ាក់សាំងហើយក៏ ដោយ។ សូម្បីតែបងប្រុសរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវរៀបការនៅខែក្រោយ ក៏ប្តូរមកត្រឹមជាសែន វិញសិនដែរ ដោយសារតែកូរីដផ្ទះខ្លាំងពេក។ ចាស់ទុំទាំងសងខាងសម្រេចថាសែន និង

ចុះសំបុត្រអាពាហ៍ពិពាហ៍សិន ហើយចាំពេលកូរីដេស្ទ ទើបរៀបការតាមក្រោយ។ បង ប្រុសខ្ញុំទៅជាអរ ដោយសារគាត់ថាបើការគឺអស់លុយច្រើនជាងសែន តែខាងបងថ្លៃខ្ញុំមិន សប្បាយចិត្តប៉ុន្មានទេ ពីព្រោះការរៀបការគឺជាថ្ងៃដែលសំខាន់បំផុតសម្រាប់ជីវិតរបស់ មនុស្សស្រី ហើយសំខាន់ពេលរៀបការគឺបានតែងខ្លួនស្អាតជាងពេលណាៗទាំងអស់នៅ ក្នុងភាពជីវិត! តែគាត់ក៏គ្មានជម្រើសដូចគ្នា ធ្វើម៉េចបើទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណីពីដូនតាម មក ក៏ឃាត់ភាពប្រែប្រួលក្នុងការរស់នៅ ជីវភាព ទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី ដែលបងឡើង ដោយកូរីដេមិនបានដែរ! បើមិនសម្របតាមវា មានតែប្រឈមនឹងការឆ្លង! កូរីដេវាមិនចេះ សម្របខ្លួន វាមិនចេះខ្លាច វាមិនចេះក្រែងចិត្តមនុស្សណាទេ!

ទោះជិតដល់ពេលសែនហើយក៏ដោយ ក៏បងប្រុសខ្ញុំនៅបន្តការដើរលេងផឹកស៊ី ដាច់យប់ដដែល! ខ្ញុំនឹកអាណិតអាណាតបងថ្លៃខ្ញុំតើ! តែមិនដឹងធ្វើម៉េចទេ បើគាត់ ស្រឡាញ់បងខ្ញុំ គាត់មានតែត្រូវទទួលយកគុណវិបត្តិមួយនេះរបស់បងប្រុសខ្ញុំ! តែបើខ្ញុំ វិញណា គឺបងជៀសតែម្តង ប្តី ឬសង្សារចរិតបងប្រុសខ្ញុំ! មនុស្សម្នាក់ដែលមិនគិតសូម្បី អាយុជីវិតគ្រួសារផង តើទៅរំពឹងអីបាន?

ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក បងប្រុសរបស់ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមមានអាការផ្តាសាយ និងឈឺកតិច តួច។ គាត់ប្រញាប់ធ្វើតេស្តរហ័សដោយខ្លួនឯង ហើយក៏ស្រាប់តែគាត់វិជ្ជមានកូរីដេ-១៩។ ដើម្បីឱ្យកាន់តែច្បាស់ គាត់ក៏ទៅធ្វើតេស្ត PCR មួយតង់ទៀត! លទ្ធផលបញ្ជាក់ច្បាស់ថា គាត់ពិតជាមានវិជ្ជមានកូរីដេ-១៩មែន។ អ្វីដែលខ្ញុំខ្លាចក៏បានមកដល់! គ្រួសាររបស់ខ្ញុំទាំង អស់ត្រូវធ្វើតេស្តកូរីដេ-១៩។ ជាសំណាងល្អ តេស្តលើកទី ១ របស់យើងគឺលទ្ធផល អវិជ្ជមាន! យើងអរពាក់កណ្តាល ហើយនៅបារម្ភពាក់កណ្តាល ពីព្រោះយើងត្រូវធ្វើតេស្ត លើកទី ២ ម្តងទៀត និងធ្វើចត្តាឡីស័ក ក្នុងរយៈពេល ១៤ ថ្ងៃ ដើម្បីឱ្យប្រាកដថាយើងមិន បានឆ្លងពីបងប្រុស។ ខ្ញុំបារម្ភពីសុខភាពប៉ាម៉ាក់របស់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់។ ខ្ញុំខំលូងលោមគាត់ ហើយធ្វើម្ហូបជូនពួកគាត់ ដោយរក្សាអនាម័យបំផុត។ ពួកយើងនៅផ្ទះជុំគ្នា ដូច្នោះយើង ពាក់ម៉ាស់ ពេលត្រូវចុះមកក្រោម ឬធ្វើម្ហូប។ ចំពោះម្ហូបអាហារវិញ គឺសំណាងដែលយើង អាចកុម្ម៉ង់តាមអេប ពេលខ្លះរឹមកម្ចីតូលក់បន្លែម្ហូប ជិះចូលមកលក់ក្នុងបុរីដែលយើងរស់

នៅ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែស្រែកប្រាប់អ្នកលក់ថាយកអីខ្លះ ហើយគេក៏ដាក់លើកៅអីមុខផ្ទះ ឯខ្ញុំក៏ដាក់លុយមុខផ្ទះ។ អ្វីដែលចេញនិងចូលសុទ្ធតែត្រូវបាញ់អាល់កុលសម្លាប់មេរោគទាំងអស់។ ថ្ងៃខ្លះមិនមានបន្លែដែលម៉ាកប៉ាចង់ពិសា យើងក៏ពឹងអ្នកជិតខាងណាដែលគេទៅផ្សារឱ្យជួញទិញឱ្យ។ អ្នកជិតខាងខ្ញុំល្អណាស់ គេមិនរើសអើងអ្នកផ្ទះខ្ញុំដែលមានសមាជិកកើតកូរីដទេ។ ពេលគឺគេជួយទិញនូវអ្វីដែលយើងត្រូវការ! គិតៗទៅ ពេលលំបាក ហើយបានជួបមនុស្សសប្បុរស យើងមានការកក់ក្តៅច្រើន ហើយយើងនឹងចងចាំទឹកចិត្តនេះ! យើងជូនពរ និងប្រាថ្នាឱ្យពួកគេជៀសឆ្ងាយពីកូរីដ! តែបើពួកគេនៅតែជួបយើងនឹងជួយពួកគេវិញ! កូរីដវាអាក្រក់ហើយ ដូច្នោះមនុស្សត្រូវមានទឹកចិត្ត និងចេះជួយគ្នាទៅវិញទៅមក! ធ្មេចបើកៗ យើងក៏បានធ្វើតេស្តលើកទី ២ ហើយលទ្ធផលគឺអវិជ្ជមាន! យើងសប្បាយចិត្តខ្លាំងណាស់ ឯបងប្រុសដែលកំពុងព្យាបាលនៅពេទ្យក៏អរដែរ ពេលឮថាពួកយើងមិនអី! ខ្ញុំសង្ឃឹមថាបងប្រុសខ្ញុំចេះគិតពីគ្រួសារជាងមុន ហើយពេលមកផ្ទះវិញ គាត់នឹងឈប់ដើរលេងដឹកស៊ីនាំជំងឺចូលផ្ទះទៀត!

ក្រោយចប់ចត្តាឡីស័ក ខ្ញុំក៏ត្រូវត្រឡប់ទៅធ្វើការតាមកាលវិភាគដែលក្រុមហ៊ុនបានកំណត់! រឿងរ៉ាវរបស់បងប្រុសខ្ញុំ ធ្វើឱ្យខ្ញុំកាន់តែមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាងមុនឆ្ងាយណាស់។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមចេះក្រោកពីព្រឹកធ្វើបាយទឹកសម្រាប់គ្រួសារ ហើយខ្ញុំយកបាយម្ហូបមកធ្វើការ ពីព្រោះលែងហ៊ានហូបអីនៅក្រៅដូចមុនហើយ បើហូបក៏ហូបទាំងភ្នែកនៅកញ្ជឹងក ឬក៏ហូបហើយចេះតែបារម្ភថាខ្លាចឆ្លង។ ហិហិ យី! បើចេះខ្លាចអីចឹងតាំងពីដើម បែបសល់លុយច្រើនហើយ! តែបានអីនឹងខ្លាច បើកាលហ្នឹងគ្មានកូរីដផងហ្នឹង! ប្រយ័ត្នពេក សូម្បីតែទឹកផឹក ក៏ខ្ញុំត្រូវដាក់ពីផ្ទះមកមួយថ្ងៃ ២ លីត្រដែរ ពីព្រោះធុងចម្រោះទឹក ប្រើគ្នាច្រើនចេះតែខ្លាចទៅ! សូម្បីបន្ទប់ទឹក ប្រដាប់កាច់ទឹក គឺសុទ្ធតែត្រូវខ្ញុំបាញ់អាល់កុលទាំងអស់មុន និងក្រោយពេលប្រើ ដើម្បីបង្ការរឿងឆ្លង និងមិនចង់ឱ្យអ្នកប្រើក្រោយដែលភ្លេចបាញ់អាល់កុលមានហានិភ័យ។ “គ្រប់គ្នានឹងគ្មានសុវត្ថិភាពនោះទេ ប្រសិនបើគ្មានអ្នកណាម្នាក់មានសុវត្ថិភាព” នេះគឺជាឃ្លាដែលខ្ញុំយកមកបង្ហាញភាពអាត្មានិយម ក្នុងកាលៈទេសៈនៃការរីករាលដាលជំងឺកូរីដ-១៩។ បន្ទប់ប្រជុំ ដែលធ្លាប់តែមានមនុស្សក្បែរ ១០ នាក់រាល់

ការប្រជុំម្តងៗ ត្រូវកាត់មកសល់ត្រឹម ៤ នាក់ ហើយសល់ប៉ុន្មានគឺប្រជុំតាម Zoom។ វាវាង ពិបាក ព្រោះពេលខ្លះអ៊ីនធឺណិតយឺត ប្រជុំៗដាច់បាត់ ហើយស្តាប់មិនច្បាស់ក៏មាន តែ យើងគ្រប់គ្នាគ្មានជម្រើស។ ការធ្វើការងារក្នុងសម័យកូរ៉ីដ មិនមែនបានន័យថាធ្វើការងារ បានល្អ ចប់សព្វគ្រប់ទៅតាមកាលកំណត់ ហៅថាជាបុគ្គលិកល្អ និងមានទំនួលខុសត្រូវ នោះទេ តែចាំបាច់ត្រូវពាក់ម៉ាស់ រក្សាគម្លាតចម្ងាយទៀតផង។ គេក៏មានគ្រួសារ យើងក៏មាន គ្រួសារ! យើងស្រឡាញ់គ្រួសារយើង គេក៏ស្រឡាញ់គ្រួសារគេ! យើងក៏ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន! គេក៏ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន! រៀងរាល់ពេលមកដល់ផ្ទះ ខ្ញុំត្រូវបាញ់អាល់កុលស្បែកជើង បាញ់ ខោអាវ ហើយក៏ប្រញាប់ចូលបន្ទប់ រួចដោះខោអាវចេញយកទៅត្រាំទឹកដាក់សាប៊ូ រួចរង់ ចាំពី ១៥ ទៅ ៣០ នាទីទើបមុជទឹក។ ដោយសារផ្ទះខ្ញុំមានបន្ទប់ទឹកតែពីរ គឺមួយនៅក្នុង បន្ទប់ម៉ាកប៉ា និងមួយទៀតនៅខាងក្រោម ដែលខ្ញុំប្រើរួមនឹងបងប្រុស ដូច្នេះខ្ញុំតែងបាញ់ ដៃនឹងអាល់កុល មុនពេលខ្ញុំចាប់កាន់ទ្វារ និងក្បាលរ៉ូប៊ីនេ។ បង្អន់វិញ ខ្ញុំត្រូវតែបាញ់អាល់ កុន មុន និងក្រោយពេលប្រើប្រាស់ដូចគ្នា។ ខ្ញុំមានសម្ភារៈបន្ទប់ទឹកផ្សេងពីបងប្រុសខ្ញុំ តាំងពីសាប៊ូដុសខ្លួន សាប៊ូកក់សក់ សាប៊ូលាងដៃ ហូបលាងមុខ ផ្តិតទឹកជាដើម ពីព្រោះ វាជួយកាត់បន្ថយហានិភ័យនៃការឆ្លង។ ខ្ញុំលែងហ៊ានញ៉ាំបាយជាមួយម៉ាកប៉ាទៀតហើយ ដោយសារខ្ញុំខ្លួនឯងចេះតែខ្លាចថាខ្ញុំចេញទៅក្រៅធ្វើការហើយ ជួបមនុស្សនៅខាងក្រៅ ទោះប្រយ័ត្នយ៉ាងណា ក៏ខ្ញុំនៅតែខ្លាចថាខ្លួនអាចឆ្លងជំងឺនេះជាយថាហេតុ ដូច្នេះដើម្បី សុខភាពម៉ាកប៉ា ខ្ញុំក៏ប្រើប្រាស់បានស្លាបព្រាផ្ទាល់ខ្លួន មានសាប៊ូលាងចាន និងប៉ុងលាង ចានដោយឡែក ដើម្បីកាត់បន្ថយហានិភ័យនៃការឆ្លង។ អូ! សូម្បីតែកែវទឹកវិញ ក៏អ្នកផ្ទះ ខ្ញុំរកប្រើផ្សេងគ្នាដែរ! ហ៊ឹម... ការជួបជុំដែលពីមុនដែលយើងមានឱកាស តែមិនចេះស្រវ៉ា ហើយស្រាប់តែពេលលែងមានឱកាស ខណៈចិត្តចង់បាន ក៏ស្រាប់កាលៈទេសៈមិន អំណោយផលឯ!

ខ្ញុំចេះតែបន្តទម្លាប់បែបគន្លងថ្មីៗនេះ រហូតដល់ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ស្តាំនឹងវា! តែមាន អារម្មណ៍មួយដែលខ្ញុំពិបាកនឹងទ្រាំ គឺភាពអជុំរក និងធុញទ្រាន់! ខ្ញុំចង់ដើរលេង! ខ្ញុំចង់ទៅ ក្រៅស្រូបយកបរិយាកាសល្អៗ និងខ្យល់ត្រជាក់ៗ! ទ្រាំមិនបាន ខ្ញុំក៏ឈែតទៅមិត្តរបស់ខ្ញុំ

ដើម្បីយើងទៅដើរលេងបែបលក្ខណៈពិកនិក ដោយយើងយកអាហារពីផ្ទះទៅ ហើយយើងប្រយ័ត្នគ្រប់គ្នាទៅ នោះយើងនឹងអាចទៅដើរលេងបានហើយ។ មិត្តភក្តិខ្ញុំដែលស្រ្តីសដល់កម្រិត ៩ ដូចគ្នាហ្នឹងក៏សម្រេចថាយើងនឹងទៅដើរលេងជាមួយគ្នា ព្រោះយើងទុកចិត្តគ្នា ហើយណាមួយយើងសុទ្ធតែចាក់វ៉ាក់សាំងរួចគ្រប់គ្នាទៀត ម្យ៉ាងកន្លែងយើងទៅហ្នឹងគឺគិរីវ័រម្យ ដែលមានខ្យល់អាកាសបរិសុទ្ធ ហើយមិនខ្លាចអ្នកណាមកជិតពួកយើងបាននោះទេ។ យើងដើរលេងដោយសប្បាយរីករាយ បើទោះជាយើងដោះម៉ាសតែពេលញាំបាយ និងពេលថតរូប ហើយត្រូវបាញ់អាល់កុលជាញឹកញាប់ ជាពិសេសបាញ់បាតស្បែកជើងនិងខោអាវនៅពេលចូលឡានក៏ដោយ ក៏ពួកយើងមិនសាញ។ នេះគេហៅថាដើរលេងប្រកបដោយទំនួលខុសត្រូវ!

មកពីដើរលេងមិនបានប៉ុន្មានថ្ងៃ កន្លែងដែលខ្ញុំទៅដើរលេងហ្នឹង ខាងរដ្ឋប្រកាសថាមានអ្នកផ្ទុក កូរីដទៅលេងដែរ ដូច្នេះបើមានបងប្អូនណាបានទៅ សូមតាមដានអាការរបស់ខ្លួន និងដាក់ខ្លួនដាច់ដោយឡែកឱ្យបាន ១៤ ថ្ងៃ។ គ្រាន់តែឃើញអីចឹងភ្លាមខ្ញុំក៏គិតក្នុងចិត្ត “សប្បាយ ១ ថ្ងៃ ឃុំខ្លួន ១៤ ថ្ងៃទៀតហើយអញ!”។ បើទោះជាខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំមិនសូវមានហានិភ័យខ្ពស់ក៏ដោយ តែរឿងវារបស់បងប្រុសខ្ញុំ នៅដិតជាប់នឹងចិត្តខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏មិនចង់នាំទុក្ខដល់អ្នកផ្ទះ និងអ្នកនៅកន្លែងធ្វើការ ដូច្នេះខ្ញុំក៏សម្រេចនៅក្នុងបន្ទប់រយៈពេល ១៤ ថ្ងៃ ហើយបាយទឹកគឺមានតែពីងលើម៉ាក់ ១៤ ថ្ងៃនេះសិនចុះ! ខ្ញុំចេះតែគិត បើខ្ញុំទៅលេងស្រុកគេ ពេលកូរីដស្រាកស្រាន្ត តើវានឹងពិបាកដូចពេលនេះឬអត់? ទាំងការស្នាក់នៅ ការហូបចុកនៅផ្ទះ អនាម័យមួយចប់ហើយ នៅតែមានចិត្តភ័យខ្លះៗ ចុះទម្រោះទៅដើរលេងស្រុកគេទៀត? គេនឹងខ្វល់ពីសុវត្ថិភាពអ្នកទេសចរ ដូចម្តាយឪពុកខ្ញុំធ្វើចំពោះខ្ញុំឬក៏អត់ហ្ន៎!

យប់នេះយប់ចុងក្រោយនៃការធ្វើចត្តាឡីស័ករបស់ខ្ញុំហើយ ខ្ញុំមើលរូបថតចាស់ក្រោយពីអានសៀវភៅរួច។ ខ្ញុំនឹកដល់ពេលវេលាពីមុន ដែលខ្ញុំគិតថាមនុស្សលើផែនដីរួមទាំងខ្ញុំគឺមានសំណាងខ្លាំងណាស់ ហើយមានឱកាសច្រើនទៀត តែមនុស្សបែបជាមើលរំ

លង។ សូម្បីតែការជួបជុំគ្រួសារ ដែលជាពេលវេលាដ៏មានតម្លៃបំផុត ក៏ខ្ញុំមើលរំលង ចោលអស់រាប់ឆ្នាំ! ដល់ពេលមានចិត្តចង់ជួបជុំ ក៏ស្រាប់តែមិនអាចស្និទ្ធស្នាលដូចមុន!

នៅអំឡុងពេលកូរីដ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមឃើញពីតម្លៃនៃសុខភាព។ ខ្ញុំប្រាថ្នាមិនត្រឹមតែ ឃើញគ្រួសារទាំងមូលមានសុខភាពល្អទេ តែចង់ឃើញមនុស្សទូទាំងពិភពលោកមាន សុខភាពល្អ រស់នៅប្រកបដោយក្តីស្រឡាញ់ ចេះជួយគ្នា។

ហឹម...ជីវិតរីករាយកាលពីម្សិលមិញ ទោះជាល្អយ៉ាងណាក៏នៅតែមិនអាចត្រឡប់ ទៅវិញបាន! ថ្ងៃនេះរស់នៅជាមួយកូរីដ ចុះថ្ងៃស្អែក មានស្តីមកទៀត?

ជីវិតនៅថ្ងៃអនាគត ទោះជាចង់ឱ្យល្អយ៉ាងណា ក៏នៅតែជារឿងដែលយើងមិនអាច កំណត់បាន ហើយស្មានមិនត្រូវ!

តែជីវិតនៅថ្ងៃនេះ គឺជាឱកាស ដែលយើងត្រូវតែថែរក្សា ទទួលយកការពិត ហើយ រៀនរស់នៅជាមួយវាដោយភាពក្លាហាន និងជម្នះរាល់ឧបសគ្គដែលមាននៅក្នុងថ្ងៃនេះ!

ថ្ងៃនេះមានវត្តមាននៃជំងឺកូរីដ-១៩ ហើយយើងមិនដឹងថាថ្ងៃស្អែកនឹងមានជំងឺអ្វី ទៀតដែលសាហាវដូចវា ឬសាហាវជាងវានោះទេ តែអ្វីដែលសំខាន់នៅពេលនេះគឺ...

សំឡេងចាក់សោរទ្វារចូលមក ហើយខ្ញុំក៏ដឹងហើយថាជាអ្នកណា គឺបងចិត្រាដែល ទើបមកពីដើរលេង...

- ខ្ញុំដាច់អស់ការគិត ហើយបានត្រឹមតែដកដង្ហើមធំ គិតក្នុងចិត្ត៖
- កូរីដគួរឱ្យខ្លាចមែន តែអ្វីដែលរឹតតែគួរឱ្យខ្លាច គឺទម្លាប់អាក្រក់របស់មនុស្ស ដែលនៅតែបន្ត ដដែលៗ រហូតដល់ផ្តល់ផលវិបត្តិផ្សេងៗគ្នាដល់មនុស្សដូច គ្នានៅពេលខាងមុខ! ម្សិលមិញ ខុសពីថ្ងៃនេះ ចុះថ្ងៃស្អែកវិញ?